

anstillet nogen smaalig Undersøgelse af, hvor store de egentlig ere for Tiden, og om de alle ere af samme Kaliber, saa at de alle i samme Grad trænge til Forhøjelse. Endvidere foreligger der ikke fra nogen Side nogen som helst Godtgørelse af, at en Forhøjelse med 25 pCt. over det hele kun vil udgøre de 50,000 Kr., som de ærede Medlemmer have anslaaet den til. Der er altsaa i Virkeligheden ikke nogen finansiel Basis for dette Forslag. Hvis jeg modtog det i dette Øjeblik, vilde jeg selv ikke kunne danne mig en Ide om, hvor stor Rækkevidde det har, og jeg tænker, at de ærede Medlemmer heller ikke ville kunne det. Naar et saadant Spørgsmaal stilles til 3die Behandling af Finansloven, maa jeg betragte det som et rent Demonstrationsforslag, og at det er stillet, forbavser mig saa meget mere, som det ærede Medlem, da han i Fjor talte om Børneunderstøttelser, netop søgte at godtgøre, at det, som var det fejle, var det, at de vare saa overordentlig forskellige. Han sagde i Fjor, at Børneunderstøttelserne vare saa forskellige, at f. Eks. et Barn af en Funktionær eller en Mand, der havde Arbejdet under Krigsministeriet, kun fik 12 Kr. om Aaret, under Justitsministeriet fik et saadant Barn 20 Kr., under Landbrugsministeriet 25 Kr., og saa sagde han, at der var Børneunderstøttelser paa Finansloven helt op til 400 Kr. om Aaret. Nu vil jeg sige, at naar det ærede Medlem i Fjor lagde saa overdreven Vægt paa den uhyre Forskel, der var paa Børneunderstøttelserne, lige fra 12 Kr. til 400 Kr., ser det dog noget underligt ud, at han i Aar foreslaar, at de alle over en Bank skulle forhøjes med 25 pCt.; thi saa vilde 12 Kr. blive forhøjet til 15 Kr., og 400 Kr. blive forhøjet til 500 Kr. Det var en ganske artig Forretning for de høje Understøttelser — jeg synes ikke, det var saa god en Forretning for de lave Understøttelser. I Fjor, da det ærede Medlem forhandlede denne Sag med min Forgænger, sagde daværende Finansminister Hage, at han vilde tage Sagen under Overvejelse. Det samme har jeg udtalt i Finansudvalget, og jeg skal være villig til at undersøge, hvorledes det forholder sig med de Understøttelser af denne Art, som findes paa Finansloven. Hvilket Resultat jeg vil komme til ved denne Undersøgelse, kan jeg selvfølgelig ikke sige her, men hvis jeg kommer til det Resultat, at Understøttelserne ere utilstrækkelige, og at de ikke svare til, hvad man kan anse for Statens Forpligtelse overfor de Folk, som skulle arbejde i Statens Tje-

ne, skal jeg være villig til, naar jeg har et tilstrækkeligt Grundlag at arbejde paa, at gaa med til Forandringer i saa Henseende.

K. M. Klausen: Den højtærede Finansminister sagde, at vort Forslag er summarisk. Det er rigtigt, det indrømmer jeg. Sagen er den, at Forsøg med dette ikke kan stilles af enkelte Medlemmer her i Rigsdagen, det kan kun stilles fra Administrationens Side. Det er alene Administrationen, som sidder inde med det Materiale, som er nødvendigt til at kunne bedømme denne Sag, til at kunne vide, hvor mange der skal medtages, og hvilken økonomisk Rækkevidde et saadant Forslag vil have. Naar den højtærede Minister siger, at han ikke ved, om 50,000 Kr. ville slaa til, maa jeg sige, at jeg ved det naturligtvis langt mindre. Det er der ingen, der kan vide, uden at denne Sag bliver undersøgt, men en saadan Undersøgelse kan kun foretages et eneste Sted, og det er i Regeringen. Det maa ske gennem en Samvirken mellem de forskellige Ministre, saaledes at hver for sit Budgets Vedkommende opgiver, hvilke Understøttelser han har der. Men naar Sagen alligevel er kommen frem i Aar, er det, fordi det forekommer mig, at der er hidtil taget saa ringe Hensyn til denne meget vigtige Sag. Vi havde den fremme i Fjor, vi rejste den straks ved Begyndelsen af Finansudvalgets Arbejde i Aar og havde haabet, at Sagen kunde være kommen frem til 2den Behandling. Det lykkedes ikke; vi kunde ikke faa nogen Besked fra Ministeriet. Saa havde vi haabet, at den skulde komme frem nu til 3die Behandling, at Finansministeren vilde møde hos os, da vi afholdt Konference, og give os Oplysning om denne Sag. Det skete heller ikke. Paa den Maade vil jo denne vigtige Sag skydes ud fra det ene Aar til det andet, og vi maa dog huske paa, at det drejer sig om Smaafolks Interesser, som have daarlig Tid til at vente. Det drejer sig om mange gamle, udslidte Mænd, som maaske ere oppe i Halvfjerdserne og Firserne, og det er jo ikke morsomt for dem saaledes at skulle vente Aar efter Aar — man kommer let for sent, hvis man saa vil hjælpe dem. Saa sagde den ærede Finansminister — og det glæder mig egentlig meget at høre —, at naar disse Børneunderstøttelser ere saa lave, fra 12—16—20 Kr. og opefter, ville 25 pCt. ikke betyde ret meget; selv om de blive forhøjede med 25 pCt., ville 12 Kr. kun blive forhøjet op til 15 Kr. Det glæ-